

som jeg omtalte det for lidt siden, da jeg talte om Adgangen til at være Medlem af en Banks Bankraad. Men de tre andre Punkter, jeg har nævnt som Indvendinger, er i Virkeligheden af en langt alvorligere Natur. Jeg skal først pege paa dette, at det forekommer mig, at Ændringsforslagets enkelte Bestemmelser i Virkeligheden ikke er gennemtænkte. Det ser ganske ejendommeligt ud, at Sparekasseloven i sin § 1 b tillader, at Sparekassernes Penge maa anbringes i Værdipapirer som Statsobligationer, Kreditforeningspapirer og lignende, medens det Ændringsforslag, der her er opstillet, virkelig ønsker at stille Bankerne uheldigere i denne Henseende end Sparekasserne, idet Bankerne ikke maa anbringe deres Penge i Kreditforeningspapirer. Jeg gaar ud fra, at det maa være en Fejltagelse, der her foreligger, og det samme, formoder jeg, er Tilfældet, naar det Mindretal, der har opstillet dette Ændringsforslag, har taget Ordet „undtagelsesvis“ med i Ændringsforslaget vedrørende Bankerne, medens hele Udvalget har stillet Forslag i Ændringsforslaget under Nr. 8 til Sparekasselovforslaget om at stryge Ordet „undtagelsesvis“. Endvidere er Ændringsforslagets enkelte Bestemmelser i diametral Modsetning med Kommissionsforslaget. Man har sagt — og det er blevet gentaget her i Dag, bl. a. af den ærede Ordfører for det her omtalte Ændringsforslag —, at man ønsker en skarp Adskillelse mellem Sparekassevirksomhed paa den ene Side og Bankvirksomhed paa den anden Side. Men det, der ønskes indført ved det foreliggende Ændringsforslag, er mærkværdigvis netop det, at man indenfor de enkelte Banker vil indføre en særlig Spareafdeling, med andre Ord, at man udvisker Skellet mellem Bankvirksomhed og Sparevirksomhed. Kommissionen har i den Betænkning, jeg flere Gange har talt om, som man vil se i Tillæg A for 1912—13 Sp. 2767, sagt: „Man har i denne Henseende ment at maatte fastholde som Hovedsynspunkt, at Hovedformaalet for Sparekassernes Virksomhed maa være at tilvejebringe den størst mulige Sikkerhed for Midlernes Bevaring, medens dette Hensyn for Bankerne, hvis Hovedopgave det er at virke i Omsætningens Tjeneste, ikke kan være i samme Grad fremherskende“. Mindretallet foreslaar i Modsetning hertil at binde Bankerne til de Anbringelsesmaader, der netop er beregnede paa Midlernes Bevarelse, altsaa man gaar den stik modsatte Vej af den, Kommissionen i sin Tid er gaaet.

Endelig skal jeg om dette Forhold endnu blot sige dette, at Mindretallet har støttet Anbefalingen af sit Ændringsforslag paa en ganske ejendommelig Maade, idet man i Mindretallets Betænkning har henvist til, at Bankerne nu som Følge af de Ændringer, der blev foretaget ved Lovforslaget om Nationalbankens Oktroj, vilde have Adgang til at faa de Pengemidler, man maatte komme til at savne, hvis Ændringsforslaget blev til Virkelighed, hos Nationalbanken. Det forekommer mig, at denne Begrundelse er illustrerende for hele Ændringsforslaget. Jeg skal, da der sidder Kolleger, nære politiske Venner af mig, i Mindretallet, indskrænke mig til blot at bede det høje Tings Medlemmer gennemlæse Lovforslaget om Nationalbankens Oktroj og sammenligne dette med det faktiske Forhold, at de Beløb, som de store Banker har haft som Indlaanskapital, er omkring 550 Mill. Kr. Man vil da se, hvor lidt Sammenhæng der er mellem disse Forslag. Naar jeg fraraader at følge Mindretallet, sker det sidst, men ikke mindst, fordi jeg tror, at Vedtagelsen af dets Ændringsforslag saa langt fra vil gavne Sparekasserne, at det tværtimod i høj Grad vil skade dem. Jeg beder blot ærede Medlemmer huske paa, hvor højt der allerede nu har været klaget over de vanskelige Forhold, der beredes Sparekasserne af Bankerne, ved at disse sætter Indlaansrenten op, og da tænke paa, hvorledes det vil komme til at se ud, naar de Banker, der virkelig har Tilbøjelighed til at være nærgaaende, i Fremtiden vil kunne reklamere med, for det første, at de har deres egen Spareafdeling, og for det andet, at der for Anbringelsen af deres Sparemidler gælder ganske samme Bestemmelser med Hensyn til Garanti og Reservefond som for Sparekasserne, og endelig med, at de i Modsetning til Sparekasserne har en Aktiekapital, der skal tabes, førend Sparerne taber en eneste Øre. Jeg tror, at Sparekasserne under saadanne Forhold vilde blive stillet endnu langt vanskeligere i Konkurrencen med Bankerne end hidtil, og jeg vil, som jeg nævnedes før, ikke blot haabe, men oprigtigt ønske, at de ærede Medlemmer, der har stillet dette Ændringsforslag, vil tage det tilbage, saaledes som det blev antydnet af det ærede Medlem fra Fredensborg (Moesgaard-Kjeldsen).

Schovelin: Efter at nu det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) har givet, hvad han selv kaldte for en kort Redegørelse, og fremsat, hvad han kaldte nogle faa og